

אביב בפולין/ חנה שליים ושירה גולדפינגר

המסע שלנו לפולין החל בסוף מאי 2012. אביב בביאליסטוק וורשה. השמש מתעתעת בנו, מציצה בינות העננים. נדמה כאילו היא מחייכת אלינו, בנסיגה לפייס את העבר. והנה, מתקדרים השמיים ורוח מנשבת, מחדירה בנו צינה ועגמומיות.

כך חווינו ימים רבים במהלך מסענו. והיערות? יערות אינסופיים בצידי פסי הרכבת שלאורכם נסענו שעות ארוכות. צבעם הירוק עז וזקיפותם, כמו הסתירו את צבעי המוות ושפלות הרוח של מעשי הזוועה שהתקיימו רק לפני עשורים ספורים.

נדמה כי קשה עד בלתי אפשרי היה לנו לראות ולחוות את יופיו של האביב בפולין. עצם נוכחותנו במקומות בהם גורשו, עונו ונרצחו יהודים רבים, רק העצימה את תחושת הקדרות, הכאב והעצב.

וכמו ממקום מרפא, קבלת הפנים לה זכינו בביקורנו בגני הילדים ובבתי הספר, הפגישה אותנו עם חיות, שמחה ועם המשמעות העמוקה של האביב. צהלות הילדים עם יציאתם לחצר, ציוריהם הצבעוניים על לוחות הקיר והמקום המרכזי שהוקדש לאביב "Wiosna" בפילות השונות, רק חיזקו תחושה עמוקה זו.

ביומנו האחרון בוורשה יצאנו לטיול ביער באיזור אוטוֹוֹץק. נדמה כי היער שמח בבואנו, ולא היה עוד אותו יער מאיים ומסוכן שחווינו בתחילה. מגוון הפרחים והפטירות שצצו בבסיסי העצים, האויר הצח שמילא את ריאותינו ופתח את ליבנו, הפרפרים וציוצי הציפורים שמילאו את היער בשיר, כל אלו הותירו בנו תחושה של שלווה ורוגע. כמו בשירו של צ'סלב מילוש המתאר יום אביבי:

"יום כה מאושר.

הערפל נמוג מוקדם...

קוליברים נצמדו אל פרח הקפריפוליום

לא היה דבר על פני האדמה שרציתי לעצמי

לא הכרתי איש שכדאי היה לקנא בו

את הרע שהיה שכחתי.

לא בושתי לחשוב כי הייתי מה שהינני.

לא חשתי כל מכאובי גוף

בהיזדקפי ראיתי ים כחול ומפרשים"

גם אנחנו כמו צ'סלב מילוש, הצלחנו להניח ולו לרגע לכאבי העבר ולראות גם נגוהות של תקווה.